



SubDUE Stúdió

## FIDESZES HAJTotta AZ ÚTHENGER(S)T

*Lakitelek Úthengers- Szürkebarátok: 3-2*

Lakitelek, DUE- tábor. 50 néző. Vezette: nem Szűrös Máttyás

**LAKITELEK ÚTHENGER(S):** Báldy (7), Wintermantel (7), Deutsch (8), Tóth (7), Kovács L.(5), Tarcali (4), Réti (7), Jónás (4), Németh (5), Kovács Z. (5).

**SZÜRKEBARÁTOK:** Tomszer (7), Báthory (6), Váry (6), Czinszky (7), Pogátsnik (5).

A mérkőzést óriási érdeklődés előzte meg, hiszen az Úthengers csapatát *Deutsch Tamás* országgyűlési képviselő erősítette. A Szürkebarátok csapata elérkezettnek látta az időt, hogy revansot vegyen a szerdán elszenvedett vereségért.

A nézők síppal, dobbal, helyenként nádihegedűvel bíztatták kedvenc csapatukat.

Óvatosan, megfigyelési taktikát alkalmazva kezdtek a csapatok. Aztán jöttek a gólok:

3. perc: Báldy bedobása után Deutsch fejelte a labdát kapura, ami Tomszer kapusról kipattant. A kipattanó labdát *Réti* gurította át a gólvonalon. 1-0

9. perc: Váry a középpályáról dobta a kapu felé a labdát. *Báthory* szépen emelkedett fel, és a kapus mellett elfejelve megszerezte csapata egyenlítő gólját. 1-1

19. perc: Váry forgolódott a kapu előtt. Elegánsan cselezgetett, és a kapus mellett szépen helyezte a kapuba a labdát. 1-2

A féлдőben a Szürkebarátok elvonultak egy kis taktikai megbeszélésre, míg az Úthengers játékosai a pályán játszadoztak a labdával.

26. perc: Réti viharzott el a bal oldalon, aki *Tóthnak* passzolt, s ő kihasználva a lehetőséget jól megnézve az alsó sarkot bombagólt lőtt. 2-2

35. perc: Wintermantel kapus kidobása után Deutsch kezelte le a labdát. Úgyesen passzolt *Báldyhoz*, aki a rosszul kifutó kapus mellett emelte el a labdát. 3-2

A meccs fordulatokban gazdag, fölöttébb izgalmas volt. Tomszer kapus védései kiemelendők, de itt kell megemlíteni Deutsch felhőjeseit is. A győztes csapatból mindenki kitett magáért, s mint látható volt az eredmény nem maradt el.

A mérkőzés után az illetékeseket kérdeztem a meccsel kapcsolatban.

**Tomszer Miklós:** Köszönjük a szurkolóknak, hogy a nehéz pillanatokban kitartottak mellettünk. Legközelebb visszaadjuk úgy, mint *Ludas Matyi*.

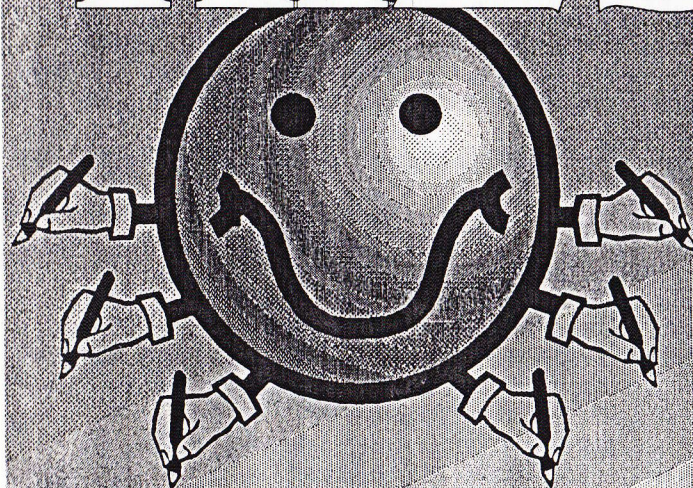
**Báldy Péter:** meglepett, hogy szoros volt a mérkőzés. Tudtuk, hogy Tamás jól focizik, és számíthattunk a magas termetéből adódó fejeseire. Én és Váry Gábor külön kis meccset vívtunk egymással.

**Deutsch Tamás:** Természetesen a jobbik csapat győzött. Gratulálok az ellenfélnek, a második féлдőben kiütközött a csapatok közti különbség.



e. m. i.

# RIZSA



SubDUE Stúdió

A SubDUE Stúdió

lapja

Lakitelek, 1992. július 17.

I. évfolyam 2. szám

Szerelmes filmeket szerettem volna csinálni...3.old.  
 Letelt az idő, a vár felépült...5.old.  
 Hiányozni fogtok...4.old.  
 Portyán...2.old.





- avagy 39-en egy hordóban -

A vörös nedű a gumicsövön keresztül a kis talpas pohárba landol. A folyadék szétfroccsen az üvegfalon, néhány csepp felfedező útra indul a nagyvilágba, felerősítve az egész épületet betöltő, jellegzetes borillatot.

-Ezt kóstolja meg, 3 éves Burgundi! A legidősebb borunk - kínálja kedvesen a SZIKRA KFT egyik alkalmazottja. A helyszín a táborunk bejáratával szemközti pince.

Valóban finom, bár én fehérbor-párti vagyok. A borkóstoló után egy másik helyiségbe kalauzol át.

-Itt van két nagy présgépünk, amivel összezúzzuk a szőlőszemeket. Innen a must az udvaron álló 120 hl-es érlelőkádakba kerül. Amikor kiforrt, leszűrjük és hordókba töltjük.

Figyelmemet hangos csivitelés vonja el. A félig nyitott ajtón fecskepár röppen be. Szemvillanás alatt néhány kört írnak le fejünk felett, majd a gerendára épített fészekbe telepednek. Csőrük egy pillanatra sem áll be, csak mesélnek és mesélnek egymásnak. Egy negyven év körüli férfi érkezik, kezében két 20 literes ballonkannával.

-Elnézést, kiszolgálom a vásárlót - mondja idegenvezetőm.

Barangolok a hatalmas hordók közötti labirintusban.

-Vigyázzon, nehogy leelcsoljam! - szólít fel egy ősz, svájcisapkás bácsi, az egyik mellékutcában".

-Ki kell mosni, mert nemsokára lesz utánpótlás. Erős vízszugárral megtisztítom a belső falát, kitörlöm, kiképezem és jöhet az idei termés.

-Hány literes ez a hordó? - kérdezem, s közben számolgom, hogyha Béla trabantjába kilencen férnek el, akkor ebben akár 39-en.

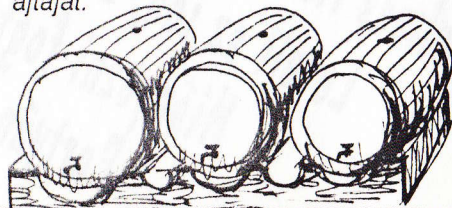
- Ez a legnagyobb hordónk, 112 hl-es.

-Jöjjön, megmutatom a borkóstoló termünket - hív visszatérő vendéglátóm.

18 lépcsőfok megtétele után a levegő hőmérséklete néhány fokkal alábbszáll. Szürke, lágy tapintású, bolyhos nemespenész borítja a pince oldalát. Belépünk a terembe, ahol hatalmas, faragott székek és szőtt terítőkkal letakart asztalok sorakoznak. A falakon népi motívumokkal díszített tányérok.

-Ide külföldi és belföldi csoportok is látogatnak. Beülnek, iszogatnak, s jó kedvvel távoznak.

Az utóbbiban nem kételkedem, hisz én is derűsen csukom be magam mögött a borpince ajtaját.



Borsos Gabi



Hólabda

H I R E K

Meló Sanyitól kérdezi Nagy Réka:

-Miért pont akkor rohángász anyaszült meztelenül a fiúhálóban amikor én nagy ritkán arra tévedek?

-Te nagy ritkán pont fürdési időben járkász arra és arról nem én tehetek, hogy meztelenül zuhanyzom.

Meló Sanyi Kuti Sanyitól:

-Miért nem mutattad meg a számháborúban a számodat, mielőtt letepertelek volna?

-Hát miért mutassam meg az ellenségnek a számomat? Ő se mutatta meg az övét!

Kuti Lóritól:

-Miért vagy durva a lányokkal?

-Én nem vagyok durva, én egyszerűen szadista vagyok!

Lóri Mucska Jánostól:

-Hány dioptriás a szemüveged?

-Négy.

Mucska Jámnos Tomszer Mikitől:

-Hány tagja van a DUE-nak?

-Tudomásom szerint kb. 1200.

Miki a Lakitelek Úthengers szóvivőjétől:

-Nem okoz nektek nagy lelki traumát, hogy az úthengeretek a következő Szürkebarátok-Úthengers meccs után a nagy zakó következtében átalakul biciklivé?

-Válaszom rövid és tömör: NEM!

Németh Laca Nagy Rékától:

-Mondd miért burkolod karcsú lábaidat térdig érő csíkos zokniba?

-A válasz nagyon egyszerű, azért mert nagyon szeretem a kedves és vidám dolgokat, és szerintem egy ilyen zokni maximálisan beletartozik ebbe a kategóriába.

Kovács Ferenc és barátai látogattak el táborunkba tegnap délután. Elmondásuk szerint a töserdei kempingben szálltak meg és vasárnapig fognak ott tartózkodni.

Nagy Tímea vegetáriánus létére tegnap kolbászt evett! Védekezésében elmondta, hogy nagyon megkívánt - több hónap húsmentes koszt után - egy falat kolbászt. Meg nem erősített híresztelések szerint a falat végülis egy nyolc-kilencre bővült.

Visszafejlődött - többek szerint - Krizsán Saci. Az eddig köztiszteletben álló csoportvezető az ebédlőben kisgyerekké alakult át és selypíteni kezdett.

Laczó Csaba, táborunk fotósa többek megdöbbenésére nem adott le szerkesztőségünknek anyagot. A hirtelen változás valószínűleg a töménytelen mennyiségű negatív előhívás miatt következett be.





SubDUE Stúdió

## Először Balázs Gézát kérdeztem meg.

**-Mikor vetted a fehér Opel Kadettet ?**

-1991.február 15-én, tiszta újan.

**-Mennyibe került ?**

-Ha azt vesszük, hogy egy Lada háromszázhatvanezer forint, akkor mintegy 2.8 Ladát tudtam volna venni.

**-Hányan férnek el benne ?**

-Öten. Plusz Réka a csomagtartóban. Tehát hatszemélyes.

**-Milyen gyorsan szoktál autókázni?**

-Autópályán, autópályán éjjel, esőben, tehát amikor kevesen vannak az úton, akkor 140-nel. Egyszer próbáltam ki száznolcvannal, de már nem mertem tovább nyomni.

**-Hogy vezetsz?**

-Óvatosan, túl óvatosan. Sohasem indulok úgy, hogy csikorogjanak a kerekek. Nem is volt még balesetem.

## Második beszélgetőpartnerem Pogátsnik Béla.

**-Hány éves a Trabandod, és hány kilométer van a talpaiban??**

-Tizenegy éves, és ötvenezer-kettőszáz kilométer van rajta.

**-Hány személy fér el benne, rajta ?**

-Benne kilenc, és a motorháztetőn egy és egy a tetőn is, tehát tizenegyszemélyes. A kapacitásán még lehet növelni, úgyhogy egy tucat fér majd el.

**-Mennyire száguldozol vele ?**

-Úgy a fénysebesség körül. Ezt szokták mondani: „Hm, egy úrhajó!” Harmadszorra sikerült egyszerre két Dacia-tulajdonost találnom. Mégpedig Macy és Cini személyében.

**-Nektek egyforma Daciátok van?**

Macy: -Hát nem éppen.

Cini:-Például az enyém újabb.

Macy:-De az enyémben még több van a tizenkettes Renaultból.

Cini:-Az én kocsimban megvan még az eredeti sebességváltókar.

Macy:-Viszont nekem sportkormányom van.

Cini:-Én meg leszedtem az esőelvezető-csatorna krómozott borítását.

Macy:-Az enyémben beszereltem egy villanycsengőt.

Azt hiszem, lezárhatjuk a vitát, még mielőtt egymás nyakának ugortok. Leszögezhetjük a tényt, hogy nem egyforma a kocsitok.



SubDUE Stúdió

## Deutsch -politikán kívül

-Azon kívül, hogy Szayly József jó barátod, mi szél hozott a táborba?

- Az érdekes nyári meghívásokat mindig elfogadom, ezt is nagyon érdekesnek találtam. Már régebben beszélgettünk az egyesületek vezetőségével hosszabb távú együttműködésről. Ősszel a FIDESZ és a DUE kiír egy közös pályázatot diáklapok és diákrádiók részére. A részletek megbeszélését most kezdjük el, de egyébként is kellemesen érzem magam itt. Fiatalok között vagyok, jó idő van, szuper a zene, amikor megjöttem, Guns n Roses szólt.

-Mi az, amit a diákos nyaraktól a múlt emlékei között kell hagynod?

-Jó volt, hogy nem kellett törődni semmivel szeptemberig. Lementem vidéki barátaimhoz, ide-oda. Az egyszerű banalitások voltak igazán fantasztikusak ezekben a nyarokban: hatalmas éjszakai beszélgetések, kártyacsaták, nagy szerelmek. Én nem voltam külföldet járó, óriási csövázás hátizsákkal. Csak Prágáig jutottam, és a 89-es események ellenére még mindig imádom Prágát.

-Korábbi élményekről beszélsz merengő arccal. Az élmények mögött emberek húzódnak meg - régi barátok.

-Moglehetősen kicserélődött a baráti társaságom. Imádtam középiskolába járni, hihetetlenül jó osztályom volt. A FIDESZ megalakulásáig a gimis barátaimmal voltam. Azóta 95%-ban fiatal demokraták a cimboráim. Szerencésnek érzem magam, mert egész kisgyermek-koromtól mindig jó közösségek tagja voltam.

-Mit változtatnál meg, ha újraindíthatnád valahonnan életed óráját?

-Az elmúlt években mindent megtettem, amit megtehettem. Nem érzem úgy, hogy valamit is elszalasztottam volna. Mindig ki

kell használni az életkori sajtóságoknak megfelelő lehetőségeket.

-A parlamenti munka mellett lehet-e hobbid?

-Nem mindenre jut időm, ami érdekel. A foci viszont megmaradt az életemben, szinte önálló foglalkozásként. A színház és a mozi iszonyatosan háttérbe szorult, pedig mindkettő nagyon fontos volt. A filmkészítéssel is megpróbálkoztam, de erről le kell mondanom, hacsak nem leszek öreg koromra nagyon gazdag. Egyetemista koromban az ELTE Vizuális Műhelyében filmmeztem. A rendezés érdekel, jelentkeztem is a főiskolára, de nem vettek fel.

-Miről forgattál volna szívesen?

-Szerelmes filmeket szerettem volna csinálni. Egy húsz perces amatőr filmre készültem, könnyfakasztó, romantikus szerelmes történet lett volna. Óriási érzelmek, óriási összeveszések, hatalmas szurkolás, hogy béküljenek ki.

- Miben akarsz megváltozni?

-Le szeretnék fogyni. Türelmesebbnek kell lennem a családommal szemben, mert amilyen vagyok toleráns a közéletben, olyan akaratos otthon. A feleségem mégis el tud viselni, ezért a világ legcsodálatosabb asszonyának tartom. Ő az egyetlen, akire hallgatok. Szeretnék jó politikus lenni, egyelőre csak tehetségesek vagyok, még sokminden lehet belőlem.

Ács Gábor







## Csendbeszéd

Ping-pong asztal, ütők, labdák. Bugyik, zoknik, pulóve-rek. Jegyzetfüzetek, tollak, kazetták. Székek, matracok. Petró-leumlámpa, gyertyák. Cserbenhagyott szavak, esőcseppek.

## A filagória éjfélikor.

Csend van, nem úgy, mint nappal. Parányi csöpögő hangokat hallok a sarokból. A kerti csap szól, halkán és bátortalanul. Bátortalanul, hiszen a napokban egy nagy ember már megpróbálta elnémítani és halkán, mert tudja, hogy alszanak az őt körülvevő tárgyak mozgatói.

Beszélgetnek. A csap és a filagória:

**Csap:** –Nagy itt a kupi, de a nyüzsgés legalább most pihen.

**Filagória:** –Szeretem ezeket a szétszórt tárgyakat, mert a táborlakókról mesélnek.

**Csap:** –Igen. Ugyan egy picit zavar ez a fejetlenség, de a pár nap múlva visszaálló katonás, fekete rend sokkal rosszabb lesz.

**Filagória:** –A hangszórók sem fognak üvölni...

**Csap:** –Ja! Es nem leszel benne annyi hírben.

**Filagória:** –Te is tudod jól, hogy nem ezt sajnálom igazából.

Hiányozni fognak. Ha esni fog, itt fogunk állni ketten, magányosan és nem lesz senki, aki idefutna az eső elől. Nem lesz senki, akit megvédhetnék.

**Csap:** –Ma délután azt mondta egy lány a füleim hallatára, hogy szeretne mindig itt maradni.

**Filagória:** –Látod, ők is szeretnek minket.

**Csap:** –De akkor nem értem, miért nem maradnak velünk.

**Filagória:** –Emberek, akiknek kötelességeik vannak.

**Csap:** –Nem értem, nem fér a csövembe.

**Filagória:** –Ne rágódj azon, amit úgysem tudsz megváltoztatni. Tudod, én egy dolgot szeretnék, de nagyon: megértetni velük, hogy örülnék annak, ha itt hagynák a Reggeli csúcs zászlót biztosítékként, hogy jövőre is visszajönnék.

MSE



## Végtelen szerelem

Megváltoztál. Nem tudom miért, de más vagy. Emlékszel, régen milyen szép volt? Csak te és én. Néztelek és nem bírtam betelni szépségeddel. Csodálatos voltál. Ezernyi színben pompáztál, s a környék téged bámult. Emlékszel? Hazafelé az iskolából naponta megálltam melletted. Néztelek és... néztelek. Egy sziget voltál nekem. Ha meleg volt melletted szívem hűsen lehetett, s ha fehér ruhát vettél fel megtaláltam az élet melegét. Tudod, csak Te voltál hozzám jó. A város szmogját és mocskát elhagyva te egy más bolygónak



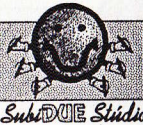
tüntél. Szerettelek. Emlékszel? Száz meg száz gyerek szedte gesztenyéid s te játszottál velük. Velem is. Én is itt nőttem fel melletted. Benned láttam a jövőt... De most mintha megváltoztál volna. Papírdarabokat fogsz kezedbe, s már nem kínálsz helyet sem. Mi történt veled? Lábad eltörve, könnyed jéggé fagyva. Más vagy. Az emberek elkerülnek ha meglátnak. Elnyelt téged is a város. Csak én vagyok itt melletted. Segíteni próbálok, de már késő. Ha kezdet felszabadítom bilincseidből mérges szemek villannak szemembe. Erről jut eszembe egy versrészlet. Hallod?

Én néha nem tudok szemekbe nézni  
Vannak galád, kicsinyes zöld szemek  
Melyekben nem loboghat semmi égi  
Melyekben hínár és szenny remeg.”

[Juhász Gyula: Szemek/  
Tudom, nemsokára meghalsz.  
Iszonyú fájdalmat érezek, ha arra gondolok, hogy nem leszel többé.  
De én gondolatban mindig olyan szépnek foglak látni, mint amilyen voltál, s virágot ültetek helyedbe. Lehet, hogy meg fognak vetni ezért az emberek, de ennyi igazán jár az emberi környezet gyöngyszemének, a PARKnak.

e. m. i.





SubiDUE Stúdió

## A SORS

A parknak azon részén ahol ő feküdt –egy padon– csend uralkodott. Az arcát borító ráncok, a kevés ősz haj és a mellig érő szakáll mind arra utalt, az öreg már túl van a kilencvenen. Érti, fáradt, de még nem akart távozni. Gondolkodni akart, mert gondolkodni még volt ereje. Szerette volna felidézni és átgondolni azt a kilencven évet, mely megadatott neki.

A halvány emlékfoszlányok közül előkerült a gyermekora. Gyermekora, amelyet mindig is gyűlölt és utált. Mert milyen gyermekkor az, melyből szinte teljesen hiányzik a szeretet? Édesapja még kétéves korában meghalt, édesanyja pedig nem ismerte a szeretet fogalmát. Testvére és barátja –egy öreg bácsin kívül– nem volt. A bácsi is hamarosan meghalt. Volt egy álma. Egy álma, hogy egyszer felnő és boldog lesz. De a sors kégyetlen volt hozzá.

Az utca lakójává vált, pénzét koldulással kereste. Elviselhetetlen volt számára, hogy az utcán rongyos ruhában, kalappal a kezében kellett járnia. Azonban nem volt választása. Csak így juthatott egy kis pénzhez és élelemhez. Miért nem hallgatott a barátaira, miért nem lopott, mint a többiek? Még most sem tudta a választ. Miért akart minden-

áron becsületes maradni? Becsületesség!? Ide jutott vele. Most itt fekszüdt a parkban, haldoklott, és senki sem volt mellette. Vajon ha megtalálják eltemetik egyáltalán, és ha igen, hová? Visz-e valaki virágot a sírjára?

Szíve egyre lassabban vert. Elérkezett hát az idő, távoznia kell. De nyugodtan húnyja le szemét, mert vele együtt hal meg szenvedése is.

Egy utolsó pillantást vetett az égre, majd lecsukta szemét.

Mucska János

## Rizsapresszum

**Rizsapapa:** Heiling Zsolt

A rizsaföld csősze:

Kruzslicz Dávid

Rizsapalánták: Ács Gábor,

Bardi Emília, Borsos Gabi,

Csomós Éva, Marosfalvi Emese,

Márkus Péter, Mucska János,

Nagy Réka, Pap Bernadette,

Pálincás Mariann,

Szekeres Katalin, Tarcali Géza

A rizsaföldbe vetődött még:

Krizsán Sarolta, Markó Bálint és

Németh László

A rizsástalat díszítette: Sára Éva

A Texoft Kft. segítségével

nyomtuk a Rizsát

A DUE XI. rádiós és újságíró

szaktáborának Rizsája, kiadja a

SubiDUE Stúdió

Készült a lakiteleki

rizsaparadicsomban, 1992. július

17-én



SubiDUE Stúdió

## A sziget

S jöttek a hangyák, jöttek mindenhol. Fel s alá rohagáltak a számukra kiszabott területen és megpróbálták megtalálni helyüket. Eleinte nehezen ment, elejtették a morzsát, megbotlottak és összedől minden, amit addig építettek.

De mindig nekiláttak újból, gondosan figyelve a királynő utasításait. Tudták, rövid az idejük és tökéleteset kell alkotniuk, már csak maguk miatt is. A fűszálak nehezek voltak és hosszú volt a munka. De a vár épült. Egyre nagyobb és szebb lett. Az eleinte csoportokba tömörülők a végefelé már együtt gyarapították művüket, és a többi hangyatársadalomtól teljesen elszakadó boly lett belőlük.

Minden este reménykedve várták a felsőbb jóváhagyást, kritikát az aznapi tevékenységről. Lassan kiérdemelték a figyelmet és talán a megbecsülést is. A próbát kiállták, a hangyatársadalom életképesnek bizonyult. Aztán megszólalt az utolsó kürt. Letelt az idő, a vár felépült. A hangyák még egyszer, utoljára összegyűltek és némán nézték művüket, azután egymást. Jó hosszán, megjegyezve minden arcot. Tudták, indulniuk kell, de jövőre újból jönnek. És újra felépítik.

noelle

## A CÁPA

Már csak néhány deszkadarab, s egy pár üres hordó maradt a felszínen. A többi magával vitte fejfanélküli hullámsírjába a süllyedő hajó. Előttunt a hajnali nap. Fénye beragyogta a katasztrófa színhelyét. Az óceán békésen terelgette felszínén az úszkáló roncsokat. Hirtelen egy sötét pont tűnt fel a horizonton. Közeledett. Félelmetes hátúszonyával széthasította maga körül a sós vizet. Sárga szemei vészjóslóan villogtak. Igen, „ő” jött el.

A cápa...

Rettenetesen megijedtem. Egész testemben remegtem, fogaim vacogtak, szívem a torkomban dobogott. Még soha nem féltem ennyire a haláltól, mint ezekben a percekben. Meredten néztem a hosszú, áramvonalas, szürke testet. Hidegen végigmért szemével, majd megmutatta hatalmas, éles fogait. Egyre fenyegetőbben közeledett felém. Félméternyire lehetett tőlem, amikor egy éles hang szakította félbe az eseményeket. Az ébresztőóráam volt az...

Németh László





SubDUE Stúdió

## hiába-fohász

fiatal szívek rohannak a sivatagban  
valami megtöri őket  
ne hagyj  
hogy összetörjenek az érzéketlen  
sivatag érzéketlen kövei között  
hiába  
halálsikolyuk még visszhangzik  
majd izzó pontokként beolvadnak  
a háttér szürke azúrjába

ne hagyj

Tarcali Géza

## TE

Amikor lehajolnak a  
fák úgy estefelé, hogy  
Téged átkaroljanak,  
óvó ágaikat feléd nyújtják  
Amikor egyedül vagy  
önmagaddal egy szobában  
Amikor görcsösen félsz  
várva a holnapot  
Amikor úgy érzed,  
minden hiába  
Amikor nincs aki  
megnyissa a könnyvet  
Amikor hirtelen elégsz  
Amikor a mából  
nem lesz holnap  
Amikor megszakad a pillanat,  
pillanatban hangulat  
Amikor minden szív meghalt  
már  
Aludjál, aludjál!

Nagy Réka

## EMLÉK

A háztető tavasszal mosolyog.  
Nyáron gyermekzsivályban fürdik.  
Őszel hulló levelek simogatják.  
Télen hideg hótakaró alatt álmodik.  
Álmodik virágokról,  
gyermek mosolyáról.  
Visszavárja a tavaszt.

Tavasszal leverik cserepeit,  
lebontják a házat.

Sírnak az összetört cserepek,  
mert még emlékeznek és  
nem tudnak feledni.

MSE



SubDUE Stúdió

## A bohóc

Körülálltok engem, a bohócot, néztek,  
rám mutogattok, s nekem táncolni,  
vigyorogni, kacagtatni kell, táncolni,  
vigyorogni, kacagtatni, nevetni, nevetni,  
nevetni... a végtelenségig.

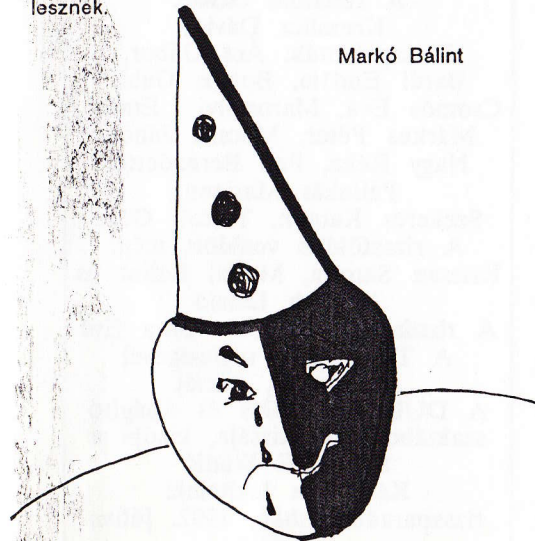
Ti nem tudjátok, de a festék megfojt.  
Beissza magát minden pórusomba,  
sejtembe, és lassan-lassan átalakulok:  
orromból krumpli lesz, hajam  
kenderkóccá, lábam trotyos nadrággá és  
csámpás cipőkké, az ember belőlem egy  
halom bohóckellékké silányul.

Akkor hát nevesetek, nevesetek,  
nevesetek!

Táncolni, vigyorogni, kacagtatni, táncolni,  
vigyorogni, kacagtatni, Táncolni,  
Vigyorogni, Kacagtatni! Üvölts!

Ha lemoshatnám magamról a festéket,  
akkor végre kisírnám magam, kizokognám  
minden bánatomat, szomorúságomat, amit  
a festék belémfojtott, s akkor majd  
megláthatnátok ti mind, akik engem  
körbeálltok, hogy a bizony bohóc  
könyveiből patakok, folyók, tengerek  
lesznek.

Markó Bálint



## Kések

Tudod, az ember bőre rendkívül  
ellenálló. Még a legnagyobb és  
legváratlanabb szúrás sem ejt  
rajta sebet. Más testrészek  
szakadnának, a bőr csak nyúlik,  
szinte a végtelenségig feszítheti  
az, akinek erre kedve támad.  
Ahogy telnek a napok, egyre  
több, egyre több irányba  
húzzák. A bőrnek ez sem jelent  
semmit, hisz van egy test, ami  
mindvégig tartja őt, mögötte áll,  
történjék akármilyen is,  
elválaszthatatlanul összetartozva  
egymással. Rideg szelekkel  
szemben tartja életben a  
burkában meghúzódót, az pedig  
kezének takarásával védi a  
támadott felületet. Életük  
elképzелhetetlen lenne a másik  
nélkül. Évek múltán először  
perzselik bántóan a tűző  
napsugarak a hámat. Ez  
elkerülhetetlen, mindenkinek  
egyszer világozágra kell kerülnie.  
De a test nem rántja árnyék  
alá, akivel kezdettől létezik.  
Minden mást elfelejtve sütteti  
magát a napon, mert ez  
kellemes neki. Közben ezer kés  
döfése érkezik minden  
pillanatban a takaratlan bőr  
ellen, amit alatta nem lehet  
érezni. Egyszer csak hámlani kezd.  
Feleszmélve a test kapargatja a  
sérült részeket, azok sorra  
begyógyulgatnak. Egyre nagyobb  
felületeket roncsolnak a kegyetlen  
sugarak, míg a többi folt is  
lehámlik. A földre hullt  
cafatokon gyorsan átlép az is,  
aki nemrégiben még magán  
hordta azokat, újakat ugyanis  
könyvedén tud növeszteni.  
Nincs már szüksége a régiekre.

- pamel -





A következő írás nem került be a hivatalosan megjelenő újságba. Etikátlannak tartotta szerkesztőségünk, hogy az érintettek határozott kérése ellenére leközzöljük a cikket a nagy nyilvánosság számára. Amiért korlátozott példányszámban mégis melléeltük, ennek oka, hogy dokumentum értékű írásról van szó.  
Kapják: a táborvezetőség tagjai, a csoportvezetők, és azok, akik igényüket korábban jelezték.

(Heiling Zsolt)

## Sikoly

1992.VI.16., 1 óra 30 perc. A tábori rádió már elfújta a takarodót, a folyosók néptelenek, az udvar kihalt. A számítógépek körül még pezseg az élet, a képernyőkön kurzorok villognak, nyomtató és fénymásoló bűg csendesen. De a fiúk részlegében csend honol, innen-onnan halk szuszogás szűrődik ki. Néhányan asztalokat, székeket és laticeleket cipelnek a fiú mosdó előterébe. A két nappal korábbi, videóra rögzített asztaltáncolatáson felbuzdulva szeánszhoz készülődnek. A későn érkezettek után nyikorogva csukódik be az ajtó. Meló Sanyi vezetésével végigdőlünk a latiteleken és relaxálással kezdünk. A helyiség majdnem tökéletesen sötét, csak a másfél méter magasan álló, rücsközött üvegű ablakokon szűrődik be odakintről némi fény. Ellazulok és rövidesen könnyű álom vesz rajtam erőt. Az idő lassan a semmibe vész és már a hely sem fontos. Csak a halkan durozsoló hang, a tudómból egyenletesen ki- és beáramló levegő keltette zaj marad. Nyugalom, béke, belső tökéletesség. Álom. A kábulatból kíváncsiskodók hangja segít vissza a valóságba. Elhelyezkedünk az asztal körül, s nekem egy kissé hevesebben ver a szívem. Nem tudom, mi következik, vagy mit várok. Talán egyszerűen kíváncsi vagyok és hajt az ismeretlen megismerésének vágya. Az asztal fölé helyezem kezemet és kissé kételkedve hallgatom Sanyi nyugodt hangját. Semmi sem történik. Semmi sem mozdul. Végül elfáradok és lassan az asztalra eresztem a karom. Becsukom a szemem és igyekszem gondolataimmal rábírní a szellemet, valamilyen jellel adja tudtunkra jelenlétét. Az erős koncentráció alatt is mindvégig ott bujkál bennem a kérdés: mit keresek én itt? Báthory Gábor ront be, láthatólag nagyon feldúlva, és azzal vádolja meg Sanyit, hogy a Sátánt idézi. A Sátánt? Kissé nevetségesnek tartom, milyen kitarotán kell gyözködnünk Gábort, hogy elhiggye, a futótűzként terjedő hír egyszerűen hazugág. Lehet, hogy tényleg komoly ez az egész? Lehet, hogy csakugyan létezik Ő? Végül megkapjuk az engedélyt a szeánsz folytatására. Kérjük Gábort maradjon, vezesse ő az éjszakai szellemidézést, de az ügyeletes táborvezető nem pazarolja feleslegesen az idejét. Ismét csöndben ülünk, szorosan



egymás mellett, s a vezetést Kovács Lóránt veszi át. Kissé kételkedve figyelem, amint seprút rak az asztal alá, és ezzel próbálja a szellemnek bemutatni az asztalemelgetés fortélyait. Valamikor egy óra után - bár a sötétben az ember hamar elveszíti az időérzékét - megmozdul az asztal. Meglepődésemnél a kíváncsiságom sokkal nagyobb. Lóránt arról kérdezi asztal hosszú másodpercekig a levegőben marad, mozdulatlanul. Többen elfehérednek, én diadalmasan elmosolyodok, de a következő pillanatban már ismét az eseményekre összpontosítok. Nagyon szerettük volna, ha a szellem válaszol jónéhány kérdésünkre, ezért folytatjuk. A percek a várakozás jegyében észrevétlenül telnek, mindenki teljes figyelmét az asztalra irányítja. A misztikum kézzelfogható távolságra kerül, velünk él. A következő sorok olyan pillanatnyi benyomásokat próbálnak lefesteni, melyek sokkal rövidebb idő alatt játszódna le, mint ahogy ezt felfoghatnám. Első másodperc. Az ablakban, majdnem velem szemben valami homályos, fehér-narancsos alak jelenik meg, kísérteties fénnel árasztva el bennünket. Második másodperc. Elmosódott körvonalak, halálrémült arcok, kétségbeesett sikolyok, hisztérikus zokogás, hátradőlő székek, menekülő emberek. Harmadik másodperc. Lábak dobogása, döbrent és kétségbeesett hangok, elvakult bosszúvágy, „megölöm” kiáltások. Egyikük talán én vagyok. Negyedik másodperc. Ihdulat, düh, kábulat. Ötödik másodperc. Szalmás Gábor ráakad Báthoryra és Tomszer Miklósrá, elcsukló hangon, sírva kéri rajtuk számon az ízetlen tréfát. Egyszerűen nem akarom elhinni, nem tudom felfogni. Már mindannyian ott állunk, szoros gyűrűbe fogva a táborvezetőket, választra, magyarázatra várva. Szalmás Gábor közös véleményünket önti szavakba. Szabó Timi egyikünk vállán zokog, mindenki egyszerre beszél. Feltartóztatathatlanul ömlő mondatok, gejzirként felszínre törő érzelmek, esetlen magyarázkodás, hallgatag félelem. Egy tréfa, mely nem sültetett volna el rosszabbul. Szalmás Gábor akadozó hangon teszi fel a kérdést: mi van, ha valamelyikünk infarktust kap? Báthory egyre bizonytalanabban állítja, ez nem történhetett volna meg. Én már nem vagyok ebben ilyen biztos. A helyzet nem menthető, ezzel Miklós is tisztában van, igyekeznek lecsillapítani a szeánsz résztvevőit. Később megpróbálják megmagyarázni ötletüket: mivel fél kettő volt, azt akarták, hogy nyugovóra térjünk és ezért találták ki a tréfát. Tréfát? Vajon egyszerű tréfáról van szó? Két teljes másodpercig hitte odabenn minden egyes ember, hogy amit lát, az valami félelmetes, megfoghatatlan, anyagtalan jelenség. Két teljes másodperc, mintha tüzes vasbilloggal égette volna az emberbe a képet. Talán örökre. A stressz százszorosára erősítette, százszorta valósabbá tette a rémalak figuráját. És félek belegondolni, mi történik, ha a kép visszatér, mi történik, ha nemcsak szellemek, de rémek és szörnyek, rosszakaró erők is léteznek. Mi történik, ha igaz az a sok dolog, amit 16 évig mesének hittem? Elmerék-e majd aludni? Nem látom-e újra és újra minden ablakban visszatérni a rémképet? El tudom-e hitetni magammal, hogy a valóság még mindig ugyanolyan érthető, magyarázható, bizonyítható; felfogható és feldolgozható, mint eddig? Talán reggel már tudom a választ. Talán reggelre ismét minden olyan szép és egyszerű lesz, mint tegnap éjfélig. Talán. Most, ahogy írok, Szalmás Gábor még mindig képtelen feldolgozni az eseményeket. Én is csak próbálkozom. Ma éjszaka sokan nem tudnak aludni. Elmúlik minden reggelre, mire felébredünk? Egyáltalán, felébredünk?

*Thursline David*